

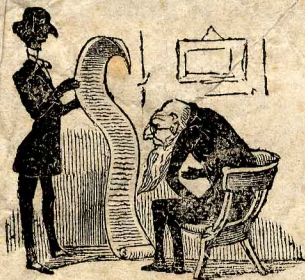
H. (Ref., smär.)
E x A

SQVALLER-KRÖNIKA

FÖR

MAJ MÅNAD

1850.

Pris: 2 sk. banko.

På gatan smuts, på fjärden is,
Och hemma tråkigt, rent förbannadt,
Vi trodde pendeln — par caprice —
På händelsernas urverk stannat.

Kom så den första Maj . . . lull, lull!
Då föll från månet hjerta stenen.
Drack man ej, för att blifva full,
Man drack mot kylan märg i benen.

Se'n skedde åter ingenting,
Tills Phœbus plundrades på lager
Utaf den nya vittra ring,
Som sluter sig kring Sofi Sager.

I diktens dunstkrets lyser hon,
En krögardank för Bacchi drängar,
Och hvarje ord är som en ton,
Men från en sprucken lutas strängar.

En Jude sedan skäligen fann,
Att »Folkets Röst» för rätta ställa;
Ty denna röst — så tyckte han —
Var rent okristlig till att skälla.

Och Kammarjunkare Pontin
Begynte med af vrede flamma,
Tog på sin kända träsnitts-min,
Och tyckte alldeles detsamma.

Då kom från Skåne Wieselgren
Och började så barskt predika,
Att hufvudstadens »hvita ben»
Åt kyrkan sprungo vilddjurslika.

»Vår tid är »vrångvis» — mente han —
Och man har kommunism i sinnet;
Men jag skall ge er, ta mig f-n,
Om ni ej hållen er i skinnnet.

»Förr satt gesällen still och stum,
Och menlös öfver hufvud taget;
Nu yfs han af att vara dum
Och vill ha ordet med i laget.

»Fy skäms, att göra sådant bråk!
 Gå hem på verksta'n straxt, din slyngel!
 För dig och bröderna vårt språk
 Har intet annat namn än — »yngel!»»

Han stiftade en from mission,
 Att mera smörja ge åt lädret;
 Och mycket talte han om tron,
 Och mycket talte han i vädret.

Till slut han månne vända om;
 Då på en skuta ifrån Skåne
 En ny apostel till oss kom,
 Väl mindre vis, men mera fåne.

Nu är man gudlig med besked;
 Små fröknarne brodera palmer
 Och hänga hufvudet på sned
 Och nuna sins emellan psalmer.

Och våra löjtnanter de stå
 Och se, hur fröknarna brodera,
 Och melankoliskt då och då
 En vacker bibelstump citera.

Och hvilka fromma sällskap se'n:
 Diaconi, Diaconissor
 Och filantroper utan mehn
 Och först och sist filantropissor.

I Clara-trakten finns ett hus,
 Som midt i sjelfva vintern löfvas,
 Der tar man sig ett ärligt rus
 Och mången öm herdinna röfvas.

Här hände sig en Söndag så,
 Att män och qvinnor trädde samman,
 Att helt beskedligt höra på
 En mängd af tal och annan gamman.

Men hvarje jordisk fröjd är kort
 Och efter komma sura miner.
 När glädjens rosor vissna bort,
 Stå kvar blott ledsnadens ruiner.

En höll ett tal om själens ro
 Och hvem en sådan ro kan skänka,
 Och att man ej bör blindvis tro,
 Men också lära sig att tänka.

»Ransaker Skriften!» — sade han —

»Och skiljen kärnan ifrån skalet;

Ty läsa tanklöst, det minsann

Är hvarken hackadt eller malet.»

Det var en hädelse mot Gud:

Bums i polisen, som är gifvet

Att ensam tolka lagens bud;

Ja, talaren skall mista lifvet.

Nu Bergman satt der dagen lång

Dikterande så lärda rader.

När det blir stjernfall nästa gång

Nog blir han dubbad af Gud Fader.

Sist lockad utaf samma vind,

För hvilken tufvans sippor vaknat,

Kom näktergalen, Jenny Lind,

Den våra dalar länge saknat.

Hon är ej mer, hvad förr hon var:

En helgongloria henne kröner,

Hon offerar rökverk natt och da'r

För Herranom i långa böner.

Att hålla medelväg är svårt,
 När man har fått ett snilles vingar,
 Den sträng, som spännes alltför hårdt,
 Han brister och hans ton förklingar.

Så vexla händelserna jemt,
 Och tidens taflo är bjerta;
 Om mycket ger oss skäl till skämt,
 Ger också mycket skäl till smärta.

Och värman stiger mer och mer,
 Snart Juni-dagar äro inne:
 Hvad då för märkligt sig beter
 I nästa krönika vi finne.

JEAN JAHNSSONS
 SAMLING

A 125
 T2